

SPIŠSKÝ PATRIOT

NOVINY PRE NOVOVEŠŤANOV TELOM AJ DUŠOU

I jún 2014

Novovešťania pocho-
dovali proti rakovine
prsníka

...
strana 1, 5

Známi-neznámi
novovešťania
Ing. Vladimír
Klaučo ...

strana 2

V Británii si za 5
rokov našetrila na
dom v Anglicku

...
strana 5

Chcem sa stat
majsterkou
Európy ...

strana 8

Editoriál

Bol horúci júnový deň. Počas prechádzky mestom ma zlákala ponuka jedného zo stánkov so zmrzlinou. Nebol som jediný. Postavil som sa preto do radu a trpezlivo čakal, kedy dostanú moje chuťové poháriky príležitosť zažiť slastné chvíle. Viem, že sa to nepatrí, ale započúval som sa do rozhovoru troch dievčat stojacich v rade pred mnou.

Stredoškolačky riešili, logicky, nejakého kamaráta. Každá sa snažila kamarátky zaujať nejakou novou informáciou o chlapcovi, ktorý sa im evidentne páčil. Mňa zaujala jedna. Podľa nej bol chlapec hodný obdivu aj preto, že si ho medzi priateľov na facebooku zaradila aj Dara Rolins. Najprv ma to iba pobavilo. Ale keďže som bol na prechádzke, začal som si uvedomovať aj obľudné rozmery takéhoto virtuálneho priateľstva.

Hovorí sa, že v núdzi poznáš priateľa. Tak som si začal predstavovať, ako asi celebrity á la Dara Rolins potvrdia priateľstvo inak, ako jedným kliknutím na klávesnici. Samozrejme že nijak. Internetový svet prináša defraudácia pojmu priateľstvo tým najhrubším spôsobom. Vytvára falošný svet iluzórnych vzťahov. Preteky v počte získaných „priateľov“ a mozog otupujúce hry pripomínajú rakovinu, ktorá požiera náš voľný čas, ničí naše reálne vzťahy i zdravie.

Stretnutie s priateľmi je cennejšie, než internetové kliknutia, trebárs aj od samotného obamu. Zoznam priateľov neurčuje kolónka na facebooku, ale skutočný život. Tak ho žíme v reálnom prostredí s reálnymi ľuďmi, pretože na to máme iba 1 život. Aby nebolo najkrajšou spomienkou jedno kliknutie od Dary Rolins.

-le-

CESTOVNÝ RUCH V NAŠOM MESTE

Cestovný ruch je budúcnosťou Spišskej Novej Vsi. Inú novú prácu a nové príjmy k nám jednoducho pritiahnúť nedokážeme. Veľké fabriky „mečiarovci“ spoľahlivo zlikvidovali. Úradníkov, platených z daní ostatných obyvateľov už je prinajmenšom tak akurát. Potrebný rozvoj by mali priniesť turisti. A tým musíme ponúknuť krásu, kvalitu ale aj kvantitu. Máme na to?

Stopercentne áno. Stačí ak preukážeme úctu k histórii, cit pre prírodu, pracovitosť a správnu mieru patriotizmu. To najpodstatnejšie - obdivuhodné historické pamiatky a nádhernú prírodu už máme. Vďaka našim predkom a zakladateľom mesta. Začali ho budovať v lone nádhornej prírody a museli byť

nesmierne šikovní, pretože pôvodná osada sa neustále rozrastala a získavala na význame. Za stáročia existencia prežila Spišská Nová Ves a jej obyvatelia lepšie aj horšie časy. Bývala najväčším a najvýznamnejším mestom v celom regióne. Súperila s Levočou, Spišským Podhradím a po súdružských rozhodnutiach architektov ko-

munistu v Československu sa jej najväčším konkurentom stal Poprad. My, Novovešťania, môžeme oprávnene hrdiť, že „Novejša“, s hrdou vztýčenou hlavou, odolávala režimom a mocipánom počas celej svojej existencie. Je z roka na rok krajšia a pre návštevníkov atraktívnejšia. To je všetko pekné, ale počet ľudí, ktorých

zamestnáva cestovný ruch, by mohol byť určite podstatne väčší. Aj majitelia ubytovacích a stravovacích zariadení by určite privítali viac turistov a na dlhšiu dobu. Rozvoj cestovného ruchu je proces, ktorý má svoje pravidlá a nie je reálne očakávať rýchle a radikálne zmeny. Aj v ňom v posledných rokoch „ša-

rapatila“ svetová ekonomická kríza. Tá sa, našťastie, pomaly ale iste, stáva minulosťou a do budúcnosti sa môžu aj Novovešťania pozeráť opäť o trochu optimistickejšie. Ekonomovia hovoria o väčšej spotrebe, čo znamená, že ľudia by mali začať viac míňať. Aj na cestovanie a služby cestovného ruchu.

pokračovanie na str. 2

NOVOVEŠŤANIA POCHODOVALI PROTI RAKOVINE PRSNÍKA PO PRVÝ KRÁT

Avon pochod proti rakovine prsníka podporila po prvý krát aj Spišská Nová Ves. S ružovými balónmi prišlo pochodovať za zdravé prsníky približne tristo päťdesiat Novovešťanov.

Diagnóza rakovina znie hrôzostrašne a každý bežný smrteľník sa tejto choroby bojí ako čert kríža. Medzi najčastejšie zhubné nádorové ochorenie patrí rakovina prsníka. Tá postihuje ženy už od mladého veku. Len na Slovensku pribudne každý rok približne dve tisíc nových

případov. Aj keď znie verdikt lekára akokoľvek kruto, rakovina sa netreba poddať, ale treba sa jej postaviť so vztýčenou hlavou a z celých síl o vlastný život bojovať. Tak to bolo aj v prípade pani Márie. „Pred rokom som si pri sprchovaní nahmatala hrčku na prsníku.

Veľmi som sa zľakla, lebo mám tri maloleté deti, ktoré ma potrebujú. Hneď som utekala k lekárovi. Žiaľ, diagnostikovali mi rakovinu prsníka. Samozrejme, že som z tejto správy bola veľmi nešťastná, ale povedala som si, že musím bojovať, nemôžem sa predsa psychicky položiť, lebo

ma tá zákerná choroba zožerie skôr;“ zaspomínala na svoje najťažšie chvíle života. Márii sa začal kolotoč vyšetrení, neskôr aj operácia. „Dnes som z najhoršieho vonku. Myslela som pozitívne. Modlila som sa a verila, že to dobre dopadne. *pokračovanie na str. 5*

Cestovný ruch ...

Do boja o turistov by sa mali čo najaktívnejšie zapojiť aj naši - či už úradníci, ale predovšetkým podnikatelia. A úplne najlepšie by bolo, ak dokázali spojiť svoje sily a postupovať spoločne. Pretože prvým krokom k úspechu je reklama a propagácia mesta a jeho okolia. Dať o sebe vedieť. Je to o to jednoduchšie, že ponúknuť máme čo. Menovať prírodné krásy a historické pamiatky nášho regiónu by bolo, pre našich čitateľov, nosením dreva do lesa. Nie je potrebné uisťovať sa, že sme zaujímavou turistickou destináciou. Kompetentní by mali hľadať spôsob ako zmeniť skutočnosť, že turisti k nám prichádzajú iba na krátko, alebo našim krásnym Spišom iba prechádzajú. My ich tu musíme udržať dlhšie. Dať im dôvody, aby v našich ubytovacích zariadeniach radi zaplatili stravu a ubytovanie a odtiaľ vyrazili na výlety do okolia.

„Na dovolenke chcem zažiť niečo, čím sa budem môcť doma pochváliť. Dobré počasie, spoznať krásu neznámych miest. Bývať v čistom a

ochutnať nové jedlá aj nápoje. Podmienkou je bezpečnosť a cena, ktorú si môžem dovoliť.“ Tak možno zhrnúť najčastejšie podmienky, ktorými podmieniajú svoju účasť na dovolenke

takmer všetci. Okrem počasia by sme mali byť schopní splniť všetky tieto základné požiadavky dovolenkárov. Samozrejme iba tých, ktorí k dovolenke potrebujú more. Na druhej strane sa stále populárnejším stáva vidiecky, alebo sociálny turizmus. Aj v tejto oblasti Spiš nespí. Svoje brány návštevníkom otvárajú aj objekty, do ktorých mali dlhé roky vstup prísne zakázaný. Napr. kaštiele v Spišskom Hrhove, či Hodkovciach. Nedávno mi jedna známa povedala: „Ja keď som na dovo-

lenke, chcem si poriadne užívať. Na veži nášho kostola som ešte nebola, ale na Eiffelovke už hej.“ Aj my preto musíme dostať čo najviac domácich i zahraničných turistov na vyhladku z veže, do zoologickej záhrady, na kúpalisko, na jazdu na koňoch, na vyhladkový let a pod. Ruku na srdce: ponuka doplnkových služieb u nás ešte má rezervy. Zaujať a udržať turistov v meste musí byť prioritou, pretože ich množstvo a spokojnosť majú priamy vplyv napríklad na kvalitu našich ciest a chodníkov, investície do škôl a podobne.

Rozvoj cestovného ruchu je určite jednou z priorit mesta. Kvôli skoršiemu termínu uzavierka júnového Patriota sme jeho názory nedostali. Keďže je to navýsost zaujímavá téma, určite vám ich prinesieme v budúcom čísle.

Podpora cestovného ruchu je aj jednou z úloh samosprávnych krajov. V tom Košickom naše mesto zastupuje aj poslanec Rast'o Javorský. Hovorí: „Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že župa v poslednom období zainvestovala do turizmu dostatočne výdatne. Na druhý pohľad ale vidím, že najviac prostriedkov poslúžilo na podporu

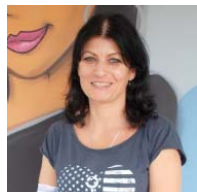
Inšpiráciou pre mesto môžu byť aj názory jeho občanov na to, čím sa pred turistami môžeme pýšiť viac a čím menej.

Ján, pracujúci: „Osobne si myslím, že mesto Spišská Nová Ves je jedným z najkrajších miest na Slovensku. Turisti si môžu vystúpiť na najvyššiu kostolnú vežu, Môžu sa prejsť krásnym šošovkovitým námestím, oddýchnuť si na kúpalisku, máme tu tiež krásnu zoologickú záhradu, a krásny Slovenský raj. Nemôžeme sa pýšiť Vilčurňou a našimi neprispôsobivými občanmi. Veľká škoda je tiež, že mnoho mladých ľudí odchádza preč, a nielen mladých ľudí, ale aj firmiem, ktoré tu sídlili.“

Tatiana, pracujúca: „Zahraničným turistom by som odporúčala prejsť sa historickým námestím, pozrieť si historické pamiatky ako napríklad Provinčný dom, Divadlo, Redutu atď. Iste by si mali nájsť čas a vyšliapať si na najvyššiu kostolnú vežu, ktorou je práve tá naša. Naskytne sa im krásny výhľad na mesto a panorámu Vysokých Tatier. Určite sa nemôžeme pýšiť veľmi zlým stavom prístupných vedľajších ciest k nášmu námestiu a rovnako tiež k Slovenskému raju.“

Tatiana, živnostníčka: „Naše mesto sa môže pýšiť historickým námestím, divadlom, najvyššou kostolnou vežou na Slovensku, veľmi pekné sú aj výstavy a tvorivé dielne, ktoré usporadúva Múzeum Spiša. V meste mi iste chýba letné kino a pešia zóna.“

Bea, pracujúca: „Mesto máme veľmi pekné, môže ponúknuť kultúrne – historické pamiatky, ako napríklad Provinčný dom, veľmi pekné je aj Múzeum Spiša, kostol Nanebovzatia Panny Márie s najvyššou kostolnou vežou na Slovensku, zoologickú záhradu, okolie mesta je tiež krásne – napríklad Slovenský raj. V meste mi veľmi chýba pešia zóna, viac by sa mohol využívať Madaras park.“

Katarína, pracujúca: „Môže sa pýšiť námestím, evanjelickým a katolíckym kostolom, veľmi pekné je múzeum. Madaras park je tiež veľmi pekný, môžeme sa pýšiť aj zoologickou záhradou. Nádherná je aj príroda v okolí mesta. Pýšiť sa ale mesto nemôže čistotou – námestie sa síce udržuje, ale bočné ulice sú znečistené a v nedobrom stave.“

akcií usporiadaných v rámci na propagáciu európskeho hlavného mesta kultúry. Našťastie, niečo sa ušlo aj regiónom, napríklad Spišskej Kapitule i ďalším. Úlohou nás, poslancov zo Spiša, je presadiť dobré projekty a nápady šikovných a pracovitých ľudí, ktoré by pomohli zvýšiť atraktivitu mesta a jeho okolia. Uvedomujem si, že Spišská Nová Ves nie je Paríž, alebo Benátky, ale veľmi si

prajem, aby mala svoje dôležité miesto aspoň na mape významných turistických destinácií Slovenska. Musíme ju aktívne propagovať doma i v zahraničí. Podnikateľom a živnostníkmi, poskytujúcim služby cestovného ruchu, polená pod nohy nie hádzať, ale spod tých nôh ich vyberať a využívať zatiaľ nevyužívané kapacity, ktoré ponúka krásny Spiš a jeho ľudia.“

-leb-

ZNÁMI NEZNÁMI NOVOVEŠŤANIA

Ing. Vladimír Klaučo

Nebyť baníkov, nebola by ani Spišská Nová Ves. Vďaka nim a bohatstvu, ktoré z ich práce plynulo, ju mohli postaviť takú krásnu, aká dodnes zostala. Pán Boh nám dal bohatstvo v zemi a po stáročia sme ho dokázali ťažiť a speňažovať. Až útlm banic-

tva po Nežnej revolúcii urobil v tejto oblasti rázny a nelogický škrt. Baníctvo ale prežíva a odoláva neprajnej dobe, aj vďaka takým ľuďom, ako je predseda Banického spolku Spiš Ing. Vladimír Klaučo.

Narodil sa 5.11.1936 v Hrabušiciach. Po ukončení základnej školy v Smežanoch a 11-ročnej školy v Spišskej Novej Vsi pokračoval v štúdiu na Banickej fakulte VŠT v Košiciach. Už v poslednom ročníku praxoval vo firme, ktorej zostal verný až do dôchodku - v železorzudných baniach Spišská Nová Ves. Ako banský expert sa zúčastnil expertíznej činnosti na Kube kde pracoval na banskej projekcii pri ministerstve baníctva a geológie v Havane, ako i na banskom podniku s ťažbou medi na bani El Cobre pri Santiagu de Cuba. Doma však vždycky bol a zostá-

va v Spišskej Novej Vsi. Dobro vie, čo znamená sfárať do „die-ry“, ale aj to, ako viesť banský závod. Ani nesmierna láska k remeslu nič nezmenila na tom, že aj na vlastnej koži pocítil, ako bane, jednu-za druhou, zatvárali. A tisíce rodín na Spiši, ktoré živili prácou stvrdnuté ruky baníkov, sa dostali do existenčných problémov. A z tejto rany sa náš región nespamätal dodnes. Baníctvo sa rozvíja v najbohatších a najvyspelejších krajinách sveta, len my si surovinové bohatstvo nechávame ležať v podzemí.

Vladimír Klaučo ale verí, že Slovensko sa tiež postaví z hlavy na nohy a nenechá ľudí v banických regiónoch žiť, ale dovoľí im prácou zarábať si na slušný život. Aj v dôchodcovskom veku venuje pán Vladimír väčšinu svojho času svojej celoživotnej

profesionálnej láske. Stál pri zrode banického cechu v Rudňanoch, ale aj banických spolkov v Smolníku a v Spišskej Novej Vsi. Predsedom toho najväčšieho sa stal v roku 2009. S jediným cieľom - zachovať banické tradície Spiša a odborne pomáhať pri riešení ekologických i banických problémov. Ako sám hovorí: „Chceme spropagovať históriu baníctva a hutníctva na Spiši po ukončení II. svetovej vojny. Upozorňovať na ekonomické negatívne dopady pre región Spiš spôsobené vyhlásením útlmového programu rudného baníctva na Slovensku v rokoch 1990 až 1995. Poukázat na možnosti, aspoň čiastočne využitia prírodných zdrojov v prospech spoločnosti. Tým vytvoriť pracovné príležitosti pre obyvateľov mesta Spišská Nová Ves a okolitých obcí.“

-leb-

Šuškanda

V tých najhorúcejších júnových dňoch sme si intenzívnejšie, než inokedy, mohli uvedomiť, ako veľmi by nám pomohol nejaký vodný areál. Na kúpalisku to občas vyzerá ako v škatuľke sardiniek, nehovoriac o tom, že jeden veľký, plavecký bazén by verejnosť určite privítala.

To čo sa počas letných dní deje na úseku Hornádu v našom meste, je niečo neuveriteľné. Hoci platí zákaz kúpania sa v rieke, presťahuje sa do nej asi polovica Vilčurne. Správca toku - povodie Bodvy a Hornádu absolútne rezignovalo na dodržiavanie tohoto zákazu a jej pracovníci asi v kanceláriách rekapitulujú nedávne záplavy. Občas prídu prstom pohroziť mestskí policajti. Tí ale vzbudzujú u kúpajúcich sa rešpekt asi ako včela u slona.

Spišská Nová Ves (aj Novoveská Huta) mala v minulosti kúpele aj prírodné kúpalisko. To už roky zarastá burinou. Celý priestor na ľavom brehu Hornádu mestskí úradníci v Územnom pláne mesta nazvali územím, ktoré by malo slúžiť na športovanie a rekreáciu. So zameraním na vodné športy. Takýto areál Spišská Nová Ves potrebuje ako huslista husle. A v kuloároch sa šepká, žeby sa ľady mohli konečne pohnúť. Tak budeme kompetentným veľmi silno držať palce.

Dedo Mikuláš, familiárne zvaný Mit’o má tri svoje zlatička: dvojročného labradorského retrievera Luka, osemročného vnuka Lukáša a trinásťročnú susedkinu dcéru Luciu. Cez týždeň majú čo robiť, ale v sobotu ráno sa u deda rozletia dvere a deti zavelia:

Ide sa do lesa. DNES NA HAVRANIU SKALU

Táto sobota, keď sme sa vydali do južných partií Slovenského raja sa naozaj vydarila. Vzduch sa po predchádzajúcich horúcich dňoch primerane ochladil, po oblohe sa premávali pohľadnicové obláčiky, do vlasov nám pofukoval osviežujúci vetrik a aj nové trekové Salomonky ma prestali, akoby zázrakom, omínať.

Auto sme nechali na parkovisku pri priehrade, ktorú každý volá inak. Jedny ako Palcman-ská maša, iní ako Hnilecká vodná nádrž, tretí jej jednoducho hovoria **Dedinky**. Ale nech je už tak, či onak, táto 85 hektárová vodná plocha je najchladnejším prírodným kúpaliskom na Slovensku a tak ponúka osvieženie najmä počas sparných letných dní.

Po červenej turistickej značke stúpame mierne hore, poza futbalový štadión a traversujúci svah cez sviežu bučinu prichádzame za 20 minút späť k jazeru na miesto s romantickými chatičkami a malým parkoviskom, na **Stratenskú pílu**. Tu odbočujeme doprava, tentokrát po zelenej značke do doliny **Zajfov** (z nemeckého Seife- mydlo, lebo sa tu v stredoveku takto spracovávali rudné suroviny). Táto dolina je plná najrozmanitejšej kveteny, často tu možno obdivovať napríklad črievičník papučka, my sme tu zastihli pri kvitnutí pôvabný žltý žltohlav európsky. Po asi štvrt hodinovej prechádzke asfaltkou, ktorá by mohla byť príkladom pre cesty prvej triedy na Spiši, prichádzame k úvodnej tabuli náučného chodníka a otáčame sa, tentokrát vľavo do lesa, po kamenitej cestičke Suchej doliny smerom hore. Cesta je miestami zavalená popadanými smrekmi z nedávnej veternej kalamity, ale po čase prichádzame na malú poľanu, odkiaľ už na okamžik vidno cieľ našej cesty, majestátny balvan Havranej skaly.

Po chvíľke prechodu, ešte vždy bukovými porastmi, prichádzame k **Občasnému prameňu**, kde sa nachádza aj pamätná tabuľa veľikánovi slovenskej geológie- Dionýzovi Štúrovi. Samotný prameň je zaujímavý tým, že voda z neho vyviera nepravidelne a nikto nevie kedy a na akú dlhú dobu z neho voda vytečie /a aj preto bol v minulosti predmetom záujmu mnohých odborníkov/. Aj vy tu teda na pár minút postojte, osviezte

sa, lebo ďalej Vás čaká prudký, pre málo zdatných turistov drastický výstup k prvým bra-

lám Havranej skaly. Tú v podstate obídeme z pravej, severnej strany, okolo

Dĺžka trasy: (pešo) cca 15 km

Doba prechodu: cca 4 hod.

Maximálne prevýšenie: 370 m

Trasa: Dedinky - Stratenská píla (červená) - Zajfy (zelená) - Občasný prameň - Havrania skala – Občasný prameň (žltá) - Stratená (zelená) - Dedinky (vlak)

Orientácia: mapa č. 124 Slovenský raj 1:50 000, VKÚ Harmanec

Poznávacía a informačná trasa Občasný prameň - Havrania skala

Presun: auto SNV - Dedinky a späť, vlak Stratená (16, 17 hod.) - Dedinky

veľkej skalnej diery a potom skalnatým žľabom, až nakoniec už miernejším chodníčkom prideme na výhľadové miesto, najvyšší bod Lipovec-kej plošiny, 1.153 metrov vysokú **Havraniu skalu**. Dovolím si tvrdiť, že v južnej časti Slovenského raja niet krajšieho vyhládkového miesta, lebo je odtiaľ panoramatický pohľad od Levočských vrchov, cez centrálnu partiu krasových plošín Slovenského raja až po Slovenské rudohorie. Mňa osobne okrem toho aj fascinuje množstvo kvetov, rastúcich na južných vápencových stráňach tejto skaly.

Cestu nazad sme zvolili od Občasného prameňa smerom vpravo, cez les po zelenej značke do obce Stratená. Prechod je vedený najprv po mierne zvlnenej lesnej ceste až na lúčku, kde sa terén razantne mení, vchádzame do rokliny, opäť si razíme cestu cez vyvrátené smrek a prudko klesáme juhozápadným smerom do Hnileckej doliny. Na konci zostupu prechádzame okolo cintorína, popod strmé skalné bralá Marčekovca a Sokolice do útulnej dedinky uprostred hôr, do obce, vernej svojmu názvu- **Stratená**. V minulosti to bola obec Hrabušického panstva ako banícka osada s ťažbou medi, niklu a kobaltu.

Na zapadnutej železničnej stanicike chvíľu počkáme a motorovým vláčikom sa zvezieme za pár minút nazad do Dedinky, prejdeme cez priehradný múr a okolo jazera naspäť k autu.

Pre deti je jazda vlakom vždy veľkým zážitkom, najmä, ak im spomeniem, že túto trať, na ktorej sa nachádzajú raritné stavby - mosty cez hlboké údolia, čo pripomínajú rímske akvadukty, alebo tunel, čo sa v hore otočí o 180 stupňov a vyjde na druhej strane o poschodie vyššie, postavili technici a robotníci bez dnešnej techniky za štyri roky z Červenej skaly do Margecian ešte pred druhou svetovou vojnou. Hold, kde je vôľa, je aj cesta.

Michal Buza starší

ZÁPISKY POSLANCA III.

Parlamentný systém, inak nazývaný zastupiteľskou demokraciou, vymysleli anglickí kolonisti, ktorí v 18. storočí opustili rodnú krajinu a doplavili sa k brehom severnej Ameriky. Tam sa rozhodli začať žiť po novom. Nie ako poddaní kráľa, ale ako zvrchovaní ľudia, zodpovední za svoje životy a konanie iba sebe samým. Romantické predstavy o nezávislom živote sa stretli s realitou.

Novým kolonistom na východnom pobreží dnešných Spojených štátov amerických sa nepodarilo dopestovať to, čo do zeme zasadili a bez zásob potravín by zimu neprežili. Zachránili ich indiáni, ktorí ich nielen nakrmili, ale aj naučili, ako obhospodarováť tamjšiu pôdu. Vďaka nim obyvatelia 13 kolónií prežili. Pochopili jedno - nemôže sa každá kolónia hrať samostatne na svojom piesočku. Musia ťahať za jeden povraz. Niektorí budú pestovať obilie, niektorí tabak, ďalší zemiaky, iní budú vyrábať výrobky zo skla, pálenú hlinu, alebo šiť oblečenie. Vtedy padlo rozhodnutie: Každá z kolónií si zvolí svojho zástupcu a tí budú spoločne rozhodovať, kto bude čo robiť, ako sa budú rozdeľovať peniaze z predaja výrobkov a dopestovaných plodín. A tak vznikol prvý parlament, v ktorom ľudia preniesli svoje rozhodovanie na jedného zástupcu, ktorého si zvolili. S ním sa dennodenne stretávali a rozprávali o tom, čo chcú, aby za nich presadzoval. Princíp zostal po 250 rokoch rovnaký. Aj my poslanci zastupujeme ľudí žijúcich na určitom území - v mojom prípade je to Spiš. Hoci nežijeme v kolóniách a neživíme sa pestovaním tabaku, princíp zodpovednosti za ľudí, ktorých v samosprávnom kraji zastupujem, je rovnaký ako v Amerike, v druhej polovici 18. storočia. Čo sa určite zmenilo, sú metódy a spôsoby, ako sa v konkurencii ostatných poslancov presadiť a vybojovať niečo pre Spišiakov. Niečo, čo potrebujú, niečo na čo sa sťažujú, čo by im zlepšilo život. Dnes sa nevrátim z rokovania a všetkým osadníkom oznámim, o čom sme rozprávali a aké rozhodnutia sme prijali. Dnes využívam priestor tohoto článku, aby som

tak mohol urobiť a informovať čo najväčšie množstvo ľudí. Tých, ktorí ma volili, tých, ktorí ma nevolili, aj tých, ktorí nevolili nikoho. Zodpovednosť cítim voči všetkým.

Naš okres má najviac poslancov v dopravnej komisii. Verím, že sa naša aktivita prejaví aj pri opravách ciest. Prvou lastovičkou bolo aspoň zaplátanie dier na ceste na Poráč. Najviac sa budeme snažiť o kompletnú rekonštrukciu cesty cez Markušovce, ktorá je naozaj hanbou Spiša. Snažíme sa bojovať aj za Harichovčanov, pretože súčasný stav, keď im zrušili sľúbený diaľničný privádzací mimo obec, je neudržateľný. Konečne sme dokázali výjsť v ústrety obyvateľom bytového domu na Filinského ulici a odpredali im pozemky pod bytovkou.

Veľké stavby sú postavené z malých kamienkov. Tak nejako vnímam aj prácu poslanca. Bolo by naivné veriť, že vybavíme zázraky. Bolo by ale nezodpovedné nebojovať aj za tie, na prvý pohľad, menej dôležité riešenia problémov našich obyvateľov. Bez rozdielu veku, národnosti, vierovyznania, či bohatstva, ktorým disponujú. Aj preto očakávam od ľudí podnety a návrhy, čomu by sme sa mali ako poslanci samosprávneho kraja, prioritne venovať.

Rast’o Javorský

SPOMIENKY NA „STARÚ“ SPIŠSKÚ NOVÚ VES

AKO NÁS (FRAJERKY) POSIELALI K VODE

Ked' som bol mladý, vedel som, že leto prichádza vtedy, keď som musel na drevených sedadlách letného kina čakať *do pol desiatej večer, kým padla aká, taká tma* a na bielej betónovej stene sa, akoby spoza záclony súmraku, na dve hodiny objavila tajomná erotická ženská postava, ktorá potom so mnou vyspávala do rána pod bielou perinou a keď som jej do postele priniesol raňajky, podávala mi ruku a predstavila sa: Som Angelika- markíza anjelov.

Teraz, keď sa už betónová stena letného kina rozpadáva, ako tvár a telo francúzskej herečky Michel Mercier, viem, že leto prichádza vtedy, keď sa v samote prebúdzam *o štvrtej ráno*, bez Angeliky a teplých rožkov, zato s kruhmi pod očami a *už je vidno*, a ja sa teším, že vyrazím do hôr a už okolo ôsmej budem stáť kdesi na Kriváni, Rozsutci, či Bystrej a pozerat' do údolí na krásnu slovenskú krajinu, v ktorej som akosi nenápadne, ale definitívne zosivel.

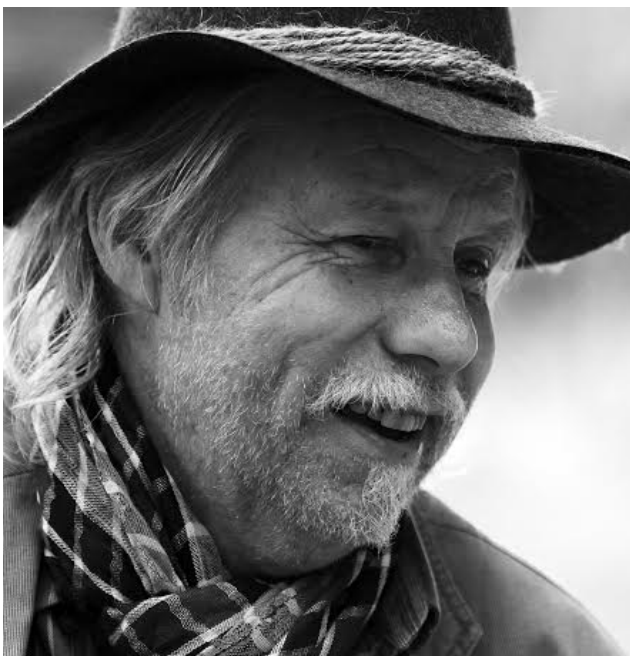
Leto na Spiši, tak v druhej polovici minulého storočia bolo vždy krátke. Veď počítajte so mnou. Zima trvala sto dní, jar i jeseň spolu poctivých dvadsaťpäť týždňov a tak na naozajstné teplé letné mesiace ostalo len nejakých tisíc päťsto až tisíc šesťsto hodín.

Pamätám sa, že prvý krát som

bol k vode poslaný na kúpalisku v Gánovciach. To som bol ešte sopliak a pozeral som sa cez takú dierku po šrube v stene, ako sa Eva prezlieka do plaviek. A keď si už konečne dávala dole malú bledomodrú podprsenu, vošiel do šatne plavčík, vylepil mi facku a tak som sa, bez Evy, zato s červeným lícom vracal s osobáčikom do Spišskej. A zatiaľ, čo on bol nalepený na tej dierke, ja som pri tuneli kdesi okolo Vydrníka pozeral, tentokrát cez okno, ako sa popri trati zelenajú smrekovce, na stráňach pri Letanovciach kvitnú žlté iskerníky a na stanici Spišské Tomášovce postávajú dievčence v krátkych sukienkach a priesvitných tričkách.

Za oknom osobného vlaku Žilina- Košice a do mojej duše prichádzalo leto.

Pre astronómov a romantikov to bola noc na svätého Jána, cez ktorú hvezdári vysedávali do svitania pri svojich ďalekohľadoch s fľaškou piva a s očakávaním letnej rovnodennosti, a ja som sa v tú noc pri mesačnom splne vybral do lesa natrhať cik-cakaté listy paprade, aby som ju mohol venovať svojej frajerke. A ten svätotajanský zázrak lásky naozaj fungoval, lebo sme sa potom na vlnách spomienok vysušených papradí a bledožltého mesiaca milovali celé dva roky ako diví a keď sme už nevládali, poslala ma k vode.

MICHAL BUZA STARŠÍ

Aj vedeniu školy na SVŠ-ke sme už museli po deviatich mesiacoch ťažkej pedagogickej driny riadne piť krv, lebo nás skoro každý rok, niekedy v druhej polovici júna, vysielali na pár dní k vode na výlet a náš triedny a jedna mladá telocvikárka si to potom s nami a spolu užívali vo Vyšných Ružbachoch. Ešte že i tu, na severnom Spiši, platili fyzikálne zákony a tak sa nikto neutopil (Archimedov zákon), nikto nespustil (zákon o naklonenej rovine) a nikto nestratil (zákon o zachovaní hmoty a energie).

Keď potom v parkoch začali lietať chrústy a stredoškolačky z drevárky, baníckej a hnojarny už sedeli na cestovných taškách a kufroch, lebo sa chystali domov na prázdniny, zbalili nám mamky do ruksaku špekáčky, cibuľu a chlieb, v Rybe na Zimnej ulici sme nakúpili ribezľák a na internáte pri starých rampách pribalili naše verné pasažierky. Autobusom sme sa odviezli do Huty, cez Čertovu hlavu sme prešli na Dedinky, na lúke pod Geravami sa vyzliekli do plaviek a spotení vbehli do nádhorne priezračných, ale neskutočne

studených vôd na priehrade. Večer sa na stráni pod lesom rozohoreli ohníky, hviezdy sa zrkadlili na hladine jazera, dievčatám svietili do tmy teplej noci biele zuby a lesklé oči a ráno sme ich potom unavení a nevyspatí odprevádzali k autobusom a vlakom a oni nás posielali k vode, s prísľubom, že maximálne v septembri sa znova vrátia do školských lavíc a našich sŕdc. A tak vo vychladnutom vzduchu júnového rána visela na chvíľu hrozba, že nám bude dlhé dva mesiace smutno a clivo.

Ale smútok a clivota nás prenasledovali len zopár dní, lebo aj v Spišskej sa dalo chodiť k vode. Starý pán Burger (to je ešte odo mňa o generáciu dozadu), mi rozprával, ako oni sedávali na osuškách na kúpalisku Paja, (ktoré bolo kdesi tam, kde sa dnes preháňajú pri futbalovom štadióne skateboard'áci) a pozerali na moju mamku, Inge, ktorá sa v dvojdielnych plavkách (čo bola na tie časy tiež ešte rarita), promenádovala okolo dvadsať metrového bazéna a provokovala miestnych playboyov.

My sme už túto atrakciu mesta nezažili, zato sme sa chodievali kúpať k Hornádu pod Flúder, kde bolo vybagrované miestne prírodné kúpalisko. Tu sme celé dni hrávali s do hneď opáleným ľčkom a bikinkovými lízankami volejbal do kolečka, oxidovali sme na dekách, basgitarista

Jerzy, čo hrával v bare v Metropole, džemoval na džipsonke a plážou sa po vetriku niesli, okrem bohýň v dvojdielnych plavkách i pesničky od Elvise, Beatles, Bee gees a Beach boys, ktoré sme po večeroch nasávali z Rádia Luxemburg. Sedel so pri Vilovi a závidel mu, lebo sa o neho opierala tak sladko príťažlivá sedemnásťka, po ktorej som neodolateľne túžil (a ktorú som si potom o pár rokov vzal za manželku a ona ma potom zas o pár rokov pustila k vode). Lebo aj tu, pri rieke Hornád platili fyzikálne zákony, v tomto prípade konkrétne zákon akcie a reakcie a dokonca aj zákony štatne, lebo sa nepamätám, žeby tu boli nejaké šatne, či WC a tak i túto letnú atrakciu mesta nakoniec, zrejme na zásah hygienikov, po čase zrušili.

A tak sme sa potom, dlhé roky, mohli kúpať, tak akurát vo vani. Ešte, že tri krát do týždňa tiekla teplá voda. To už ale dnes nie je pravda, lebo naposledy, čo som bol poslaný k vode, bolo len nedávno, keď som prišiel k priateľke z krčmy a ona ma slušne, ale celkom jednoznačne poslala do kúpeľne so slovami: „*Chod' si dať spršku, krásavce!*“, povedzme si otvorene priatelia, aby som nesmrdel. A takto všelijako nás, vážení, posielali, posielajú a budú posielat' (i frajerky) k vode.

A my ich.

DO SPIŠSKEJ SA PRESŤAHOVAL Z AFRIKY, legálny pobyt ich vyšiel na 10 000 eur

35 ročný černochoch, A.S. Baldé prišiel žiť do Spišskej až z ďalekej Guinei v západnej Afrike. V zahraničí sa spoznal s Novovešťankou, Júliou Omastovou. Zamiloval sa do nej a spoločne začali písať manželský príbeh v Spišskej Novej Vsi.

„Moja manželka Júlia, opatrovala vo Švajčiarsku deti zo Senegalu. V roku 2005 išli všetci na výlet do Senegalu, kde som bol ja práve na služobnej ceste. Zoznámili sme sa teda v Senegale a keďže sme sa do seba zaľúbili, odišiel som za ňou do Švajčiarska a neskôr na Slovensko,“ ozrejmil Sannaya.

Afričan a Európanka majú za sebou tri svadby a tri deti. „Jedna svadba bola v hlavnom meste Guinei, v Conakry a neskôr ďalejšie dve tu v Spišskej. Civilná na úrade a cirkevná v kostole,“ vysvetlil. Napriek tomu, že Júlia sa v Afrike stala Baldého zákonnou manželkou, do Európy sa musela vrátiť sama. Príchod jej manžela na Slovensko ju stál 10 000 eur. „Bol to dlhý a drahý kolotoč.

Preklady, kolký, letenky pre vybavovanie všetkých potrebných dokladov som riešila rok. Veľa ľudí ma od toho odhovárало. Iného muža, ako Baldého som ale nechcela. Keby som sa na to nedala, vyčítala by som si to do konca života,“ prezradila Júlia.

Pre Baldého bola na začiatku fungovania v metropole Spiša najťažšia jazyková bariéra. „Nevedel som po slovensky ani slovo.“ Pre sympatického Afričana však platí, koľko jazykov vieš, toľko krát si človekom. „Dnes hovorím francúzsky, anglicky, ako tak slovensky a trochu rozumiem portugalsky a nemecky.“

Júliu a Baldého nedelila len odlišná farba pleti, jazyk, kontinent, ale aj náboženstvo. Júlia je rímskokatolíčka, Baldé moslim. „Mali

sme mixovaný sobáš, deti sú však pokrstené. Nevidel som v tom problém, pretože Boh je hore, ľuďa dole. Boh sa na nás všetkých pozerá rovnako,“ povedal Baldé. Afričan si ale drží svoje pravidlá moslimskej viery. Na hlave nosí typickú moslimskú čiapku. „Po prvé, za chvíľu sa začína ramadán, po druhé, biela pokrývka

hlavy ma chráni pred horúčavami,“ doplnil.

Na manželstvo belošky a černocho si ich rodiny zvykli a berú to úplne normálne. Baldé dnes dokonca opatrjuje svoju ťažko chorú svokru, ktorá potrebuje jeho 24 hodinovú starostlivosť.

Guinea je úplne iná, ako Slovensko. „Sociálny systém v Afrike

funguje úplne inak, ako tu. Keď v Afrike pracuješ, všetko máš pre seba. Neodvážajú sa tam žiadne odvody. Keď v Afrike nerobíš, nedostaneš ani cent sociálnej dávky. Rovnako to funguje, keď si na materskej, alebo na dôchodku. Preto ťa musí živiť muž a v starobe ťa musia dochovať vlastné deti,“ ozrejmil.

Podľa Baldého je v Afrike veľmi dôležitá rodina. „Mama je v živote všetko. Porodila ťa a ty ju musíš dochovať. Povedal by som, že rodina v Guinei drží viac spolu ako na Slovensku,“ dodal. Aj keď je Baldé od tej svojej mamy ďaleko, často na ňu myslí, zaujíma sa o ňu, často jej aj volá. „Tento rok na jeseň sa chystáme s celou rodinou do Afriky,“ povedal.

Baldému chýba rodina aj národné

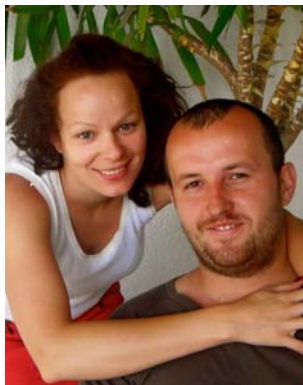
jedlo. „Je to kuskus a taku - sú to také zelené listy.“ Keďže Baldé žil v Afrike pri oceáne, chýbajú mu aj ryby. „Ryby milujem, no tu v Spišskej som ešte dobrú rybu neochutnal,“ uviedol.

V Spišskej sa mu žije dobre. „Je to malé a bezpečné mesto. Nikdy som tu žiadny rasizmus necítil. Aj keď tu sú naše deti kvôli čiernej pleti raritou, sú tu veľmi uznávané. Každý ich má rád. A keďže sa starám o svokru, zatiaľ nemáme dôvod odísť preč,“ vysvetlil.

Baldé si vo svojom voľnom čase rád zájde na pívko s kamarátmi a pozrie si dobrý futbal. „Momentálne si užívam majstrovstvá sveta vo futbale. Tipujem, že finále si zahrá Holandsko a Nemecko. Mój najobľúbenejší športovec je Zidane,“ povedal na záver. (sim)

V BRITÁNII SI ZA 5 ROKOV NAŠETRILA NA DOM V ANGLICKU

NA SLOVENSKU JE PRIDRAHO, ZARÁBA SI V ANGLICKU

33 ročná Novovešťanka, Oľga Šestáková, rodená Omastová odišla do zahraničia hneď po strednej škole. Vo Švajčiarsku si vyskúšala prácu na biofarmách. Neskôr, opatrovala deti vo Švajčiarsku a v Paríži. Keďže život za hranicami jej učaroval, vycestovala do Anglicka. „Mala som tam už brata aj sestru. Pracujem spolu s manželom, bratom, švagrinou a synovcom v jednej rodinnej firme, ktorá sa zaoberá výrobou a predajom postelí a matracov. V Anglicku som veľmi spokojná. V tejto krajine sú oveľa lepšie platy,“ povedala. Podľa „ukecanej“ Oľgy však v Anglicku zadarmo pečené holuby rozhodne nepadajú. „Keďže som workoholik, kvitujem neobmedzenú pracovnú dobu.

Pre mňa to boli úžasne otvorené dvere dokorán. Za päť rokov som dokázala zarobiť a ušetriť toľko peňazí, koľko by som na Slovensku ani za 50 rokov neušetrila. Jednoducho, keď robíš veľa, tak zarobiš. Ak si šikovná, môžeš rýchlo napredovať v práci, aj platovo, bez rozdielu na vzdelanie, dĺžku prácu, alebo či si cudzinka. Pre získanie práce je tu najdôležitejšie ovládať jazyk,“ ozrejmila miestne pomery. Oľga žije už sedem rokov medzi Londýnom a Oxfordom, v malom meste Aylesbury. „Kúpili sme si tu s manželom domček. Boli časy, keď sme boli aj 5 krát v roku na Slovensku. Pri našej práci a zárobku sme si to mohli dovoliť finančne aj časovo. Keďže v Anglicku mám rodinu, nechýba mi tu nič. Rada by som to dopriala aj ostatným,“ vysvetlila.

Mesto, v ktorom žije jej pripomína Spišskú. „Všade sa dá dôjsť pešo. Postavili tu nové veľké divadlo, kino, je tu veľa reštaurácií, nočných barov a diskoték. V Spišskej je ale o čosi nižšia úroveň služieb,“ povedala. Vo Veľkej Británii sú ľudia viac tolerantní, strážia si svoje súkromie. „Nikto sa do nikoho nestará,“ dodala.

Ani v Británii však nie je všetko dokonalé. Oľga tvrdí, že Angličania majú dosť nízku úroveň všeobecného vzdelania. „Je to šokujúce, no veľa Angličanov má iba základné vzdelanie. Niektorí nevedia spisovne písať. Ja som za 6 mesiacov ovládala prácu lepšie, ako moja kolegyňa, ktorá tam pracovala 30 rokov. Na druhú stranu, Angličania majú viac pohody v práci,“ opísala pomery v Anglicku. Oľga sa iba nedávno v rodnej Spišskej vydávala, no žiť by tu už nevedela. Život na Spiši sa jej vidí smutný. „Chýba mi viac pestrosti, kvety a čistota. Hoci sa mesto snaží udržiavať chodníky, sú dosť rozbité. Špeciálne, keď idete s kočíkom po Zimnej ulici, je to katastrofa. Naopak, na Letnej strane milujem terasy, kde rada vyseďavam, nadýcham sa Spiša a pozerám ľudí okolo,“ uviedla.

Zaujímalo nás, ako Oľge chutí anglická kuchyňa. „S manželom chodíme na typické anglické raňajky do Wether, čo je typická anglická reštaurácia. Občas si zájdeme do amerického McDonaldu. Väčšinou však varí manžel a stravujeme sa doma. Mój muž vyvára skôr slovenské jedlá, ako kapustnicu s hríbkami,

fašírky, pečené bravčové mäso, francúzske zemiaky. Keďže som zo Spiša, mám veľmi rada všetko zo zemiakov. Okrem toho mi muž vypeká makové záviný, štrúdle, či tvarohové koláče. V Anglicku mu chýba pri varení a pečení strúhanka, droždie, bryndza, či hrubá a polohrubá múka. Majú tu len niekoľko druhov hladkej múky,“ prezradila. A či sa Oľga plánuje raz vrátiť do Spišskej? „Nie. Máme tu všetko. Dá sa tu rýchlo zarobiť. Dajú sa tu nájsť oveľa lacnejšie dovolenky. Na Slovensku sú oveľa nižšie platy a skoro všetko je tam oveľa drahšie. Keď sa do Spišskej raz vrátíme, na ten drahý život na drahom Slovensku budeme musieť mať zarobené. Ja nie som náročná, v Anglicku mám štandard, no na slovenské pomery mám luxus. Ľudia v Anglicku sú vyrovnaní, spokojní a nikto nikomu nič nezavidí, pretože tu má každý všetkého dostatok. Na Slovensku niektorí nepracujú a iba závidia. Mne tiež nič samé od seba z neba nespadlo. Všetko som si zarobila sama, preto som na seba hrdá. Radšej, keby sa tí závislivci motivovali úspešnými ľuďmi, ktorí pracujú, aby sa mali lepšie,“ povzbudivo povedala na záver. (sim)

Novovešťania pochodovali ...

pokračovanie zo str. 1

Myslím, že aj toto mi zachránilo život a môžem si v pokoji ďalej vychovávať svoje tri najkrajšie ratolesť,“ opísala svoj životný príbeh.

Lekári apelujú na ženy po štyridsiatke. „Rozhodne nepodceňujte pravidelné kontroly. Nechajte sa vyšetriť na mamografii.“ Ešte dôležitejšie sú samovyšetrenia prsníkov. „Koľko žien si robí samovyšetrenie prsníka? Prejdite sa po ulici a opýtajte sa. Zo sto opýtaných je to jedna? Rakovina prsníka má najvyššiu percentuálnu úspešnosť v liečbe, ak sa včas diagnostikuje,“ uviedla Júlia Harčárová, organizátorka pochodu v Spišskej Novej Vsi. Ženám, ktoré sa musia popasovať s rakovinou prsníka, sa rozhodli pomôcť Avon pochodom. Po prvý krát v histórii, okrem hlavného mesta, aj v Spišskej Novej Vsi. „Keďže vieme, že pre mnohých je cesta do Bratislavy finančne a aj časovo náročná, rozhodli sme zorganizovať AVON pochod proti rakovine aj priamo v našom meste,“ povedala Harčárová. Organizátorka pochodu na to mala aj

jeden silný súkromný dôvod. „Pred tromi rokmi mi umrel najlepší kamarát na rakovinu. Bolo to tak nečakané, tak rýchle. Nestihli sme sa rozlúčiť. Do dnešného dňa sme sa s tým, ani ja, ani moja rodina a ani jeho rodina nevyrovnali. A ja som potrebovala niečo urobiť pre seba, aby som sa mohla pohnúť ďalej. Vždy ma veľmi podporoval v mojej práci a fandil mi. Viem, že keď sa pretrhli mračná a vyšlo slniečko priamo na pochode, tak sa na mňa z hora usmieval, že som dokázala aj toto. Rozhodla som sa „dotiahnuť“ Avon pochod do Spišskej aj preto, že je to moje rodné mesto,“ vysvetlila dôvody.

Avon pochod je predovšetkým o pomoci a dôvere. Pochod za zdravé prsníky mal totiž charitatívny rozmer. „Priamo na pochode sme odovzdali 400 eur združeniu Mamma. Ďalších 200 eur sme odovzdali v Rožňave na založenie združenia,“ vysvetlila Harčárová. Pochod mal za úlohu ukázať aj to, že sú na svete ľudia, ktorí chcú pomôcť, bez ohľadu na zisk. „Hlavná myšlienka bola aby SPIŠ pomohol ženám na SPIŠI. Preto v programe vystupovali naše skupiny, ktoré mali „zabaviť“ ľudí, pokiaľ čakali na samotný pochod. Vybaujeme, aby sa eurá z predaných symbolov proti rakovine prsníka vrátili späť do nášho regiónu. Na pochode boli aj žienky zo združenia Mamma, ktoré odprezentovali združenie, aby sa

všetky ženy, ktoré to potrebujú, dozvedeli, že nie sú samé. Že sa majú s kým porozprávať, že im má kto poradiť, pomôcť. Veľmi si tieto ženy vážim,“ hovorila Harčárová. S ružovými balónmi sa vydali účastníci pochodu po centre Spišskej Novej Vsi 31. mája o 13 tej hodine. Pochod bol dojímavý. Všetkým ženám, ktoré postihla rakovina prsníka, venovali deti z miestnej ZUŠ-ky pieseň Hallelujah. Ako symbol podpory pre všetky choré ženy vypustili naraz do neba stovky ružových balónov. „Môj veľký sen bol, aby pred divadlom vypustilo ružové balóny 2000 ľudí. Tento pochod som zorganizovala za 2 mesiace, čo bol podľa viacerých ľudí zázrak. Takéto akcie sa plánujú a pripravujú aj viac ako pol roka dopredu. A nebudem klamať, bolo to veľmi náročné. A stálo ma to zdravie. V Spišskej bolo na pochode 350 ľudí. Keď však Avon pochod zachráni len jednu ženu, splnil svoju úlohu,“ priblížila. Druhý ročník Avon pochodu bude v Spišskej Novej Vsi, v magický dátum, 30. mája 2015. „2000 ľudí príde o rok,“ povedala organizátorka pochodu s optimizmom v hlase. (sim)

FOTOREPORTÁŽ

MESTO DEŤOM

BASKETBALOVÉ PREDSTAVENIE MINIŽIAČOK

Spišská Nová Ves organizáciu MSR bravúrne zvládla

Záver mája patril v športovej hale najmenším basketbalovým nádejam. Našej metropole sa dostalo tej cti a zorganizovala Majstrovstvá Slovenskej republiky (MSR) v kategórii mladších minižiačok. A aj naše dievčatá z ŠKBD Spišská Nová Ves boli pri tom.

Spišiačky v tvrdej konkurencii obstáli, medaila bola blízko

Z ťažkej kvalifikácie sa napokon na Spiš kvalifikovalo šesť tímov, po dva z každého kúta našej vlasti. Zo západu Slovenska sa na vrcholné podujatie prebojovali BK Klokani Ivánka pri Dunaji a BK Nové Mesto nad Váhom. Stred Slovenska zastupoval MBK Ružomberok, ktorý doplnila BKM Žilina – Závodie, no a šesticu vyvolených skompletizovala elita z východu – CBK Košice a domáci zástupca ŠKBD Spišská Nová Ves. Herný

systém bol spravodlivý. Družstvá sa konfrontovali navzájom a tri dni urputných bojov, v ktorom sa stretol každý s každým dokonale preverilo všetky tímy a vyseletovalo zaslúžené víťaza. Ním sa napokon stali dievčatá z Nového Mesta nad Váhom, striebro brali Klokanky od Dunaja a bronz putoval do Košíc. Spišiačky získali nepopulárnu zemiakovú medailu, no tréner ŠKBD, známy basketbalový odborník António Higino Barbosa Monteiro da Cruz bol po skončení bojov realistický. „Na to, že dve tretiny kádra za-

čali trénovať v septembri som z výsledku veľmi spokojný. Veľmi ma teší, že sme sa na záverečný turnaj vôbec kvalifikovali, pretože to nebolo vôbec jednoduché. Dievčatá podali dobré výkony, ani v jednom zápase sme výsledkovo ani herne nevybuchli, naopak každým duelom ich výkon narastal. Mrzí ma však, že v kádrioch niektorých družstiev boli aj chlapci a bohužiaľ hrali vo svojich tímoch prim. Ja viem, že to nie je proti pravidlám, myslím si však, že to nie je správne

pokračovanie na str. 8

KRÍŽOVKA

Laoce (čínsky filozof - okolo roku 500 pr. n. let.) „Krajinu robí zaujímavou (TAJNÍČKA 1 - 5).”

Autor: Albín Medúz

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A																				
B																				
C																				
D																				
E																				
F																				
G																				
H																				
I																				
J																				
K																				

Vodorovne: **A:** sni - leštidlo - produkt včiel - obyvateľ Chodska - snuje - jestvujete. **B:** vznúšená kráska - básnik - okrem iného, skr. - lajdák, ľudovo - druh organického farbiva. **C:** papagáj - latinská predpona s významom nový - **TAJNÍČKA 5** - iné, po chorvátsky - vyrába látku. **D:** apriórny umelý jazyk - rozprávam hlúposti - Olina, domácky - latinský pozdrav - výskumné pracovisko - latinská predložka. **E:** kto, po česky - prines - akty, po česky - vežové hodiny so zverokruhom - meno speváčky Pugačevovej. **F:** armádna predajňa - mladá rybia nášada - abvolt, skr. - svokor, po česky - škan-dinávsky škriatok. **G:** daj rozkaz - **TAJNÍČKA 1** - Pražská štvrť na Malej strane. **H:** rob operáciu - čiara, po česky - Daniela, domácky - zotrieš z povrchu. **I:** naparuj - značka kozmetiky - chorobná túžba po bohatstve - reklamný film - druh podniku. **J:** dali dolu - kaplnka, po česky - vydatá, po česky - fanúšik rokenrolu. **K:** tajomstvo, básnický - skupina (pracovná) - šťava, po maďarsky - orientálna rozprávková bytosť - grécka bohyňa pomsty.

Zvisle: **1:** napar - dom. meno Kazimíra - citoslovce tíšenia. **2:** akt narodenia - rapavá žena, ľudovo. **3:** 4 latinsky - atóm, po česky - obruba dverí. **4:** prvok značky V - lietadlo, odborne - označenie dlhohrajúcich platní. **5:** postava z Shakespearovej komédie Sen noci svätéhojanskej - **TAJNÍČKA 3**. **6:** snívajú - ruský zápor - žolík, po česky. **7:** kujný nerast - meracie zariadenie, ľudovo - latinsky, skr. **8:** pomenovanie - tnem - používaj tekutinu. **9:** ženské meno - zrazila pránim. **10:** produkujú mlieko - pražený cukor. **11:** izba, národnostne - vyrobené z tvídu. **12:** stredomorské ovocie - psina, ľudovo. **13:** fúka - materská škola - hliník, ch. zn. **14:** môžu - výsledok pestovania - staré pozn. označenie okresu Sp. Nová Ves. **15:** dlžobná listina - lokomotíva, skr. - dopad nečistôt zo vzduchu. **16:** učiteľ, zastarale - **TAJNÍČKA 4**. **17:** **TAJNÍČKA 2** - drží, po maďarsky - ukazovacie zámeno. **18:** medz. ozn. Slovenska - štruktúra - malá misa. **19:** oslovoval zámenom Ty - opereta, po nemecky. **20:** pracovná energia - rascový likér - orie, po česky.

Pomôcky: ALAŠ, AN, ATE, KAMPA, LÉ, OBERON, TART.

RECEPTY DO STAREJ MACERI

TRI MESKA OD TONIHO ŽENY

A zaš je to tu. Slunko pali jak dzive, hlopi muša bic f karčme, bo f kuse šmedzi, defčatka še korzuju jak by nemali peneži na graty a aj švine muchy letaju nizko, bzuča a otravuju ľudzi dobrej dzeki. A tak še narod scahuje na koncu tyždňa bližši k lesu a to je i čas, kedz še rozšveca pahreby a Spišaci sebe na ohni opekaju lakotky od vymyslu šveta a zvolavaju še na OPEKAČKU. A Američane, žeby nezostali v hambe, ta to odkukali a teraz še chvalja, že vymýšleli BARBKJU. Kedz sme buli, das pred dvoma rokmi s Jožkom v Karnských Alpoch, šumna Toniho žena Hajdi, taka echt baba s veľkym vystrihom na dirndlovym kroju pririchtovala jedneho dňa GRILABEND, potom sme popili marilenšnaps a my sme z nej pri tej príležitosti vycahli / okrem ineho/ aj recept na to, co pripomina Kamasutru, bo idze, povedzme sebe hlopi na rovinu, furt lem o jedno a to iste, pravda všadzi inym sposobom.

Co použila?

Perša z kurky, karkovičku, lebericu a magľajz (oľej, mlada cebuľka, cesnak, zelene olivy, šery paradajky, zelena petruška, feferonova pasta, kečup, vegeta)

Jak to zrobila?

Hnec rano, jak Toni pil kavu, (bo tam každý šedlak zna, co ho živi, ta ucekal košic), narezala tote tri druhy meska na cenke, das centimetrove platky, žeby še dobre prepeklo. Potom ich narezala druhykrat na take falatky das tri krat tri centimetre, žeby buli rovnake kusky. To je take ľehke, že aj stary Helmut, co k nej hodzil každý večar pic by to zvladol, ľem nemohol, bo še mu trasli ruky, jak keby mal tenisovy lokec. Kec sebe Toni vyrucil na pľeco kosu a vylecel na luku, utrela sebe jeho šumna žena ruky do šurcu, peršši krat napravila kydľu a začala richtovac magľajz, bo to bulo pre subces Grillabendu to najpodstatnejše. (Karnske Alpy leža na hranicoch s Talianskom, ta paterce, jak še to na tym magľajzu ukazuje). Do misečky nalála oľej a pridala na cenko narezanu mladu cebuľku a cesnak, a tak isto aj zelene olivy a šery paradajky. Pridala kečup, feferonkovu pastu, zelenu petrušku a vegetu, tote kusky meska f tom dobre premješala a šturila do chladničky, žeby še to tam do večera dobre pospajalo. Postavila še k oknu, oľizovala sebe palce od magľajzu, druhy krat napravila kydľu a zaľubene kukala cez oblačik na Toniho, jak še šikovne ohaňa s kosu na luke.

Večar, kec sme prišli k ohňu, bula už zrobená do bieleho vypaľena pahreba z uhlíkoch z tvrdeho dreva, meska f takej misečke z alobalu napichane na špilke, nad pahrebu rošt a šicko še tam pomaly, pod veľkym vystrihom Toniho ženy smažilo a nam cekli šlinky. A bo je Jožko o tricec roky mladši jak ja, ta každemu z inej pričiny.

Cala dolina voňala, kravky spokojne bučali v šope, slunko še poberalo spac za vysoke modre kopce Karnských Alpoch, Helmut ľal do gagora das šeste pivo, Toni cahal na harmonike „weg von mir“ a my sme s Jožkom trimali v masnych paľkoch špilky, co ešči furt voňali za troma falatkami meska.

Ľem pripomeňem, že še to podavalo s domacim chľebikom a zapijalo s pifkom. A f takej veľkej mise na stole bul aj šalát, jak ho Toniho šumna žena volala „Gruenwalder“, aľe toten recept na neho až dakedy na buduće, kedz zaš s Jožkom pujdzeme vandrovac cez rakuske kopce.

Bo jak hvári klasik:

POD ALPAMI LÉDERHOZE, ZEKS MAL BÍR UND ŠÉNE HAJDI
POD TATRAMI HOLA RIC, PEJC ŠLIVOVIC A MLADE SRAJDY

Michal Buza starší

PREDSTAVUJEME „MALÉ ŠPORTY“ - BOX

BOX NA SPIŠI NEDOSTAL K.O., TJ Spilipo sa v ringu statočne drží

Keď sme v začiatkoch nášho mesačníka spúšťali rubriku „Predstavujeme malé športy“ vôbec nám nenapadlo, že bude mať až takýto dlhý život. Šport je na Spiši pevne zakorenený a ďalším dielikom do obrovskej spišskonovoveskej športovej mozaiky bude prastarý šport ktorého história sa začína písať už 3000 rokov pred Kristom a bol pevnou súčasťou i starých olympijských hier – box.

Box na Spiši žije vďaka činnosti TJ Spilipo Spišská Nová Ves

A hoci box na Spiši nie je až taký starý, tí skôr narodení Spišiaci si isto spomenú na nekompromisné súboje v priestoroch pyšnej Reduty, pamätné boxerské údery v športovej hale, či v priestoroch bývalej baníckej priemyselovky. Novodobá história sa začala písať v roku 1996 kedy na troskách zanikajúceho Box klubu Stanko vzniká pod vedením Miroslava Čuja, niekdajšieho prvotligového boxera Nových Zámkov, nový subjekt – TJ Spilipo Spišská Nová Ves. „Začínali sme v priestoroch SPŠ strojníckej. V tom čase sme sa ešte nezúčastňovali žiadnych pretekov, pretože sme nemali na to zodpovedajúce možnosti. Chalani len trénovali, no teší ma, že sme celkom slušne činnosť TJ rozbehli. Po troch rokoch som však musel zo zdravotných dôvodov skončiť a nastalo takmer 13-ročné obdobie boxerského ticha na Spiši,“ spomína na začiatky boxerského klubu TJ Spilipo SNV jeho „otec“. V roku 2012 sa však podaril reštart a dnes v priestoroch M - Gymu v Madarase spišskonovoveskí boxerí opäť rozdávať tvrdé háky, či direkty. „Spôčiatku to vôbec nebolo ľahké, začínali sme na „zelené lúke“, no postupne sme tu za pomoci majiteľa vytvorili boxerskú zónu, dokúpili náradie a začali pociťovať trénovať. Dnes sme riadnym členom Slovenskej boxerskej federácie a začali sme sa zúčastňovať rôznych súťaží v rámci Slovenska.“

TJ Spilipo sa na slovenskej scéne rýchlo etablovalo, talenty rastú, problémom sú financie

Približne dvadsiatka chalanov a jedno dievča dnes pociťovo makajú a výsledky sa pomaly dostávajú. „Ich výkony sú adekvátne tomu, koľko majú odtrénované, no ja som veľmi šťastný za každé víťazstvo, ktoré v ringu zaznamenajú. Často sa nejde o to, či daný súboj doboxujú až k výhre, no som rád ak napredujú a každým zápasom sa zlepšujú,“ vykresľuje boxerskú filozofiu TJ Spilipa jeho tréner. Mladí Spišiaci sa však medzi boxerskými povrazmi rozhodne so súpermi nemaznajú. TJ Spilipo už boxuje druhú ligu a tí najlepší už okúsili aj prvotligové zdviháky. Starší dorastenci Martin Molčan získal titul únie boxerských klubov a je v príprave na septembrové MSR, kde má podľa slov jeho

trénera celkom sľubné šance na titul slovenského šampióna. No nezahŕajú ani ostatní. Pár slušných K.O. už rozdali aj mladší dorastenci Paťo Hrubina, Dominik Anguš, či Tadeáš Bochna, ktorí pociťovo zbierajú prepotrebné bodíky pre Spišskú Novú Ves a dosahujú striedavé úspechy. No prioritou Mira Čuja nie sú prvotligovo len výsledky. „Veľmi by som bol rád, keby sme do klubu nalákali viac detí a odtrhli ich od počítačov. Sme otvorení novým členom, trénujeme každý pondelok, stredu a piatok od 16 – tej, mladí adepti boxu sú vítaní. Všetky novinky o klube si môžu záujemcovia pozrieť na facebookovej stránke TJ SPILIPO Spišská Nová Ves. Okrem klubovej činnosti ponúkame fanúšikom boxu možnosť vyskúšať si základy boxerského tréningu na vlastnej koži v rámci Kondičného boxu v dňoch pondelok, streda

a piatok v čase od 18:00 hod. Veková hranica nie je nijako obmedzená, lebo v boxe na vekú nezáleží, rozhoduje láska k boxu a športu ako takému. Vítaní sú všetci, chlapci, dievčatá, ženy i muži. Zatiaľ si činnosť klubu financujeme sami, no ak sa chceme naďalej zlepšovať musíme vyriešiť aj túto, v dnešnej dobe tak potrebnú záležitosť. Určite by sme privítali pomoc nejakých sponzorov a boli by sme radi ak by medzi nás zavítal aj nejaký bývalý boxer. Máme ambíciu stať sa riadnym členom Združenia športových klubov v našom meste, verím, že sa nám to podarí a získame nejaké prostriedky na činnosť aj touto cestou,“ opisuje situáciu v klube Miro Čuj. Ten má do budúcnosti smelé ambície. „Veľmi radi by sme už aj v našom meste zorganizovali nejaký turnaj. Priestory sú, či už v našom klube, alebo i v športovej hale. Veľmi by nám „bodol“ aj ojazdný ring, no ten stojí okolo 5 000 eur a na to zatiaľ prostriedky nemáme. No snažíme sa aj v týchto neľahkých časoch. Pre našich odchovancov organizujeme turnaj, ktorý sme nazvali „Memoriál Milana Tökölyho“, ktorý je pomenovaný po bývalom skvelom novoveskom boxerovi a neskôr i rozhodcovi a ktorý už túto jeseň privíta aj boxerov z okolitých miest. Verím, že všetko pôjde správnou cestou, my boxerí sa nikdy nevzdávame. Chceme z nášho klubu urobiť tím, ktorý bude nášmu mestu prinášať radosť a na ktorý budú miestni patrioti patrične hrdí,“ odhodlane dodal Miroslav Čuj. **-ob-**

FOTOREPORTÁŽ

BASKET MUSIC FEST

Začiatkom júna v rámci akcie „Mesto deťom“ sa v športovej hale v Spišskej Novej Vsi uskutočnil ďalší ročník populárneho streetbalového turnaja Basket music fest. Toto skvelé spojenie hudby a basketbalu opäť prilákalo pod deravé koše množstvo amatérov, ale i profesionálov s cieľom zahrať si pociťový streetbal za zvukov dobrej hudby. Spišský Patriot vám prináša z tejto akcie fotoreportáž.

KULTÚRNY TIP - TRHY UŽ SÚ ZA ROHOM

59. ročník Spišských trhov už klope na dvere. Organizátori sa rozhodli pre termín 17.-20. júl. Rozumne. Veď 1. júlový víkend prídu tisíce pútnikov na Mariánsku horu v Levoči. O týždeň neskôr bude magnetom Trh európskych ľudových remesiel v Kežmarku. A 3. víkend môže nerušene vládnuť celému regiónu Spišská Nová Ves a jej povestný jarmok. A spolu s ním aj Spišské výstavné trhy. Ohlušujúce reproduktory na kolotočoch, rady na jedlá a nápoje, ktorých ceny a kvalita nie vždy korešponduje s predstavami a možnosťami našich peňaženiek. Stánky a predavači, ktorí núkajú tovar ako na trhovisku v Istanbuli, vreckoví zloději, to všetko dokážeme prežiť iba raz za rok - počas trhov. Pretože na nich stretneme veľa známych, vychutnáme si koncerty a vystúpenia hviezdíček slovenského showbiznisu, vo vzduchu je cítiť vôňu grilovaných pochúťok a cukrovej vaty, či trdelníkov. Na kolotočoch a ďalších atrakciách sa do sýtosti vyšantia deti, my dospelí môžeme kúpiť perníkové srdce niekomu, koho máme radi a sem-tam môžeme obdivovať aj šikovné ruky remeselníkov. Tak nech sa nám počasie vydarí. **-leb-**

„CHCEM SA STAŤ MAJSTERKOU EURÓPY,“

tvrdí spišskonovoveská slovenská
šampiónka Ivana Šarišská

Mnohí muži mi iste dajú za pravdu, že dokonalé ženské telo je jedným z vrcholných kúskov Stvoriteľa. Nežná časť pohľavia určite zapolemizuje nad tým, že to s tým Najvyšším až tak celkom pravda nie je a že za ich dokonalými krivkami sú hektolitry vypoteného potu vo fitkách. Hľadať pravdu sme sa rozhodli u najpovolanejšej – Majsterky Slovenska v bodyfitness, Spišiačky Ivany Šarišskej.

Kedy a prečo ste sa začali venovať bodyfitnessu?

Všetko sa to začalo zhruba pred jedenástimi rokmi, kedy mi môj priateľ priniesol domov jednoručné činky. Vtedy som ešte študovala, peňazi na fitness centrum nazvyš nebolo, a tak som makala v domácich podmienkach. Motivovala ma vtedajšia slovenská ikona Zora Czoborová, ktorá bola akousi priekopníčkou ženského fitnessu.

Ako to vnímalo vaše okolie, keďže činky a makačka v posilke predsa len v tom čase viac „sedeli“ na mužov?

Tak s tým som nemala absolútne žiadne problémy a ak aj niekto s tým problém mal, nevšímala som si to, bola to jeho vec. Rodina, priatelia, či známi mi fandili, v ústrety mi vychádzali aj v práci, takže som sa mohla pokojne venovať svojej stále viac a viac obľúbenej činnosti.

A začali sa dostavovať

**úspechy. Ktoré sú vo vašom
rebríčku tie naj?**

Prvé súťaže som si odbila v naturálnej federácii SSNKF (Slovenská spoločnosť pre naturálnu kulturistiku a fitness), kde som pozbierala zopár triumfov. No najväčší úspech sa mi podaril v tomto roku v Nitre, kde som sa v spojenej kategórii do 163 cm vo federácii SAKFST (Slovenská asociácia kulturistiky, fitness a silového trojboja) stala Majsterkou Slovenska. Výsledok je o to cennejší, že ja meriam iba 158 cm a v súťaži som mala nespočetne kvalitnú konkurenciu.

**Úspechy však určite nie sú zadarmo. Skúste nám
popísať Váš tréningový deň.** Môj normálny deň začína pracovne. Zväčša odevičím dvoch – troch klientov, potom si dám osobný tréning a nasledujú ďalší klienti. Intenzívne venujem svojmu telu zhruba 90 minút denne, samozrejme pred súťažou sa čas navyšuje a pridávam aj aeróbne aktivity. No

nielen cvičením udržiavam svoje telo vo forme. Dôležitá je aj vyvážená strava. Môj jedálniček sa zväčša skladá z kuracieho, hovädzieho mäsa, rýb, tvarohu, cottage syru, vajíčok, zeleniny, ovocia. Nevynechávam tiež ryžu, celozrnné chlebičky, zemiaky, či vložky. No a v neposlednom rade sú pre telo dôležité vitamíny, či iné doplnky výživy. **Na ktoré partie vášho tela ste obzvlášť hrdá a na čom treba ešte popracovať?**

Som žena a tie nie sú nikdy spokojné so svojím telom (smiech). Asi mojou najväčšou prednosťou je zadná časť tela, špeciálne chrbát. Naopak popracovať musím na nohách

a bruchu. Tam zaostávam a chcem to napraviť a vylepšiť.

Ste Majsterkou Slovenska.

Predsa len, máte ešte vzory?

**Čo všetko chcete ešte
v kariére dosiahnuť?**

Určite mám ambície a som rozhodnutá ich naplniť. Chcem sa stať Majsterkou Európy, verím, že poctivým tréningom sa moje sny stanú skutočnosťou. A vzory? Je ich viacero. Dominika Multáňová so svojou úžasnou symetriou a neuveriteľne širokým chrbtom, či Adela Ondrejovičová, ktorá vyniká predovšetkým športovou krásou. A ak sa pozrieme za hranice, tak taká Nicol Wilkins rozhodne stojí za pozretie.

Čo by ste chcela odkázať, resp. poradiť začínajúcim babám, pre ktoré ste možno už vzorom vy?

Aby vždy šli vytrvalo za svojím cieľom, aby sa nevzdávali a častokrát prekonali i bolesť, ktorá k cvičeniu patrí. Ale hlavne, aby boli z toho čo robia šťastné a mali zo seba dobrý pocit. V Spišskej Novej Vsi sú na cvičenie výborné podmienky, je tu dosť veľa kvalitne vybavených fitness centier s odbornými trénermi, ktorí vedia poradiť a pomôcť. Netreba sa hanbiť, či báť a aj keď to nie je zadarmo, výsledok určite stojí za to.

Aj vďaka bodyfitnessu je z Vás krásna mladá dáma. Ako sa vyrovnávate s určite zvýšeným záujmom mužov a akí chlapi vám dokážu učarovať?

Keďže som už vydatá, tieto „problémy“ nemám (smiech), no nemyslím si, že je o mňa nejaký extra záujem. A ideálny chlap? Musí byť športovo založený, spoločenský, vtipný a inteligentný, teda presne ako môj manžel... A vôbec nemusí byť modrooký blondák a mať bielučké zuby.

Kde a kedy sa cíti Ivana Šarišská šťastná?

Veľmi dobre, uvoľnene a nabitá energiou sa cítim po dobrom tréningu. Milujem svoju rodinu a okruh dobrých ľudí, s ktorými má zmysel tráviť voľné chvíle. Prechádzky v Tatrách, či našom nádhernom Slovenskom raji, dobrý film, to všetko sú veci, ktoré si rada doprajem. A aj touto cestou by som všetkým ľuďom, ktorí sa okolo mňa „točia“ a umožňujú mi robiť to, čo ma naplňa, chcela povedať jedno veľké ďakujem. Či už sú to moji sponzori (3 WILL, www.muscle.com), či nemenovaný Miško D., ale i moji klienti, ktorým som vďačná, že to so mnou vydržia. Verím, že pri mne ostanú ešte dlho a ja sa vynasnažím robiť im, sebe, celému Spišu, či Slovensku radosť. **-ob-**

Basketbalové predstavenie minižiačok ...

dokončenie zo str. 6

a dievčenskému basketbalu to vôbec neprospeje. Klobúk dole pred súpriskami, kde nebol ani jeden chalan a som rád, že medzi nimi sme boli aj my,“ zhodnotil účinkovanie Spišiačok bývalý extraligový tréner BC Prievidza, ktorý s basketbalom precestoval kus sveta a tak sa nám logicky do úst natískala otázka v čom podľa neho slovenský mládežnícky basketbal za tým svetovým zaostáva a naopak, kde sú jeho prednosti. „Venujem sa basketbalu na trénerskej úrovni už bezmála 30 rokov. Mojimi rukami prešlo veľa basketbalistov i basketbalistiek v Guineji, v Portugalsku, či na Slovensku. Myslím si, že najväčšiu chybu na Slovensku robia tréneri, ktorým ide v týchto najmladších kategóriách v prvom rade o víťazstvo. Je to ako keby chcel učiteľ písania od žiakov hneď súvislé vety skôr ako ich naučí písmenká. U týchto detí by to prvotne nemalo byť o clonách, či zložitých preberaniach protihráčov, malo by to byť o radosť z hry ako takej, o tom, aby si dievčatá tento nádherný šport zamilovali a venovali sa mu. Je to o to dôležitejšie, pretože aj na týchto MSR som videl kopu talentu, len sa mu treba venovať,“ pridal zaujímavý postreh basketbalový svetobežník.

Na organizátorov spriška chvály, Demečko by si vybral

Slová chvály sa valili aj na adresu spišskonovoveských usporiadateľov. Tí tradične odvedli skvelú prácu a sústredili sa na to, aby sa deti mohli plne koncentrovať len a len na basketbal. „Bola to trojdňová fuška, no som šťastná, že sme to zvládli. Zabezpečiť servis pre toľko

detvákov, ich rodičov, či realizačné tímy nebolo najjednoduchšie, no pozitívne ohlasy nás veľmi tešia a ak nás o rok opäť oslovia, budeme pripravení. Chcela by som sa poďakovať všetkým zúčastneným za tri dni výborného mládežníckeho basketu, myslím si, že úroveň bola vysoká. Vďaka patrí i našim partnerom, či mestu, bez ktorých by organizovanie takéhoto podujatia bolo veľmi ťažké. Verím, že sa Spišská Nová Ves natrvalo vryla do pamäti zúčastneným a že si z našej metropoly okrem športových zážitkov odniesli veľa pekných spomienok,“ skonštatovala riaditeľka turnaja a generálna manažérka ŠKBD Spišská Nová Ves Michaela Demečková. Celý turnaj poctivo odsledoval aj minuloročný tréner Rüconu Spišská Nová Ves a viceprezident ŠKBD Spišská Nová Ves Dávid Demečko z rúk ktorého putovali cenné trofeje medzi nádejné basketbalistky. „Som rád, že sa nám podarilo zorganizovať takýto turnaj a ešte radšej, že pokojne môžem skonštatovať, že o budúcnosť dievčenského basketbalu sa obávať nemusíme. Dievčatá sa tu prezentovali výbornými výkonmi, po palubovkách pobehovalo veľa veľa talentovaných báb z ktorých pri dobrej práci môžu vyrásť šikovné baby. Mňa trochu mrzí, že sme skončili „zemiakovi“, mali sme pred tým všetkým asi až príliš veľký rešpekt, no verím, že to babám dalo veľa a o rok to už bude lepšie. Určite by som si do seniorského kádra z týchto dievčat vedel vybrať...“, s úsmevom zakončil vydaný víkend bývalý skvelý spišskonovoveský krídlník. **-ob-**